

[Ludvig Christensen.]

her, viste, at den nugældende Lovgivning i Virkeligheden er tilstrækkelig; men vi har jo paa Følelsen, at det, det egentlig drejer sig om ved denne rent politiske Lov, som praktisk talt udenfor Storbøndernes Kreds intet Menneske i dette Land vil forsvare, er, at den skal bruges til at trykke Landarbejderbefolkningen ned og praktisk talt forhindre Landarbejderne i at skabe sig Organisationer til Varetagelse af deres Interesser. Det er i Virkeligheden en Lovgivning, der gaar stik imod Grundlovens udtalte Tilsgagn til Befolkningen om Organisationsfrihed.

Det er i høj Grad beklageligt, at det netop er fra Bondestanden, man indleder en Lovgivning som denne. Jeg har her nogle Oplysninger, som viser, hvorledes man sine Steder har forberedt sig paa den Tilstand, der kommer, naar Loven er gennemført og Landarbejdernes Organisation ikke mere vil være i Stand til paa virkelig effektiv Maade at varetage sine Medlemmers Interesser. Jeg har Oplysninger fra et stort Gods i Jylland, der ejes af en tysk Lensgreve, som har en dansk Forpagter og en dansk raadgivende Landbrugskonsulent. Man har dér tidligere betalt efter de overenskomstsmæssige Tariffer, der i øvrigt har været gældende mellem Landarbejderforbundet og Arbejdsgiverforeningen for Skov- og Landbrug, men for to Aar siden opsagde man Overenskomsten med Landarbejderforbundet og meddelte, at disse Arbejdsforhold og Tariffer ønskede man ikke mere opretholdt, og man gennemførte overfor Landarbejderne Enkeltmandskontrakter. I Fjor, da vi ikke havde nogen Lov, som forhindrede Landarbejderne i i nogen Grad indenfor den gældende Lovgivnings Ramme at udnytte deres Organisation, nøjedes man dog med at nedskære deres Lønvilkaar paa samme Maade, som det skete gennem de Forhandling, der fandt Sted mellem Landarbejderforbundet og Foreningen af Arbejdsgivere i Skov- og Landbrug. I Aar har man imidlertid budt Arbejderne nye Kontrakter og opsagt dem til at fraflytte deres Huse, hvis de ikke vilde indgaa paa disse inden den 1. Maj, og nu viser man for Alvor, hvad det er, man vil, hvad det er, der skal gennemføres. Det er nemlig betydelige Beparelser paa Trods af, at Landbrugets Rentabilitet jo i alt Fæld ikke er blevet daarligere i det sidste Aar. Disse nye Enkeltmandskontrakter er rigtig for Alvor Udtryk for, hvad det er, man skal bruge denne Lov til, nemlig til at forhindre Arbejderne ude paa Landet i gennem deres Organisationer efter fattig Evne at værne

om deres fælles Interesser. Man tilbyder nu Lønninger, der fra i Fjor er reduceret for Pengelønnens Vedkommende fra 1 172 til 1 025 Kr. Tidligere har de paagældende Folk faaet 2 l Mælk om Dagen; det bliver nu reduceret til 1 l. Tidligere har de faaet 24 000 Tørv gratis pr. Aar; dem skal de nu betale med 54 Kr. af deres knappe Penge-løn. Tidligere har de faaet 8 Tdr. Kartoffler gratis; dem faar de ikke mere. Tidligere var Malkekonerne kun forpligtet til at malke 18 Køer 2 Gange daglig; nu inviterer man dem paa, at de skal malke indtil 21 Køer 2 à 3 Gange daglig, efter som det forlanges af dem af Gaardens Ledelse. Bestemmelser om Arbejdstid og Overarbejdsbetaling ordner man i de nye Enkeltmandskontrakter saaledes, at man simpelt hen kræver, at de paagældende Arbejdere skal arbejde i „Gaardens Arbejdstid“ uden at have nogen som helst Indflydelse paa, hvorledes „Gaardens Arbejdstid“ fastsættes af dem, der leder Gaardens Drift. Tidligere har disse fattige Mennesker boet gratis i Godsets Lejligheder; nu gennemfører man, at de for det første skal stille 30 Kr. i Kautions for at faa Lov til at bo dér, og dernæst skal de efter samme Mønster, som Husejerne i Byerne har anvendt, selv overtage den indvendige Vedligeholdelse af Lejlighederne. Der er et Punkt til, hvor man formodentlig har frygtet for, at de skulde fortsætte med Velleved; medens det tidligere var tilladt disse stak-kels Mennesker at holde en Gris eller en Ged, er det nu forbudt dem at holde andet end Fjerkræ, der oven i Købet skal være lukket inde i Huset, hvilket praktisk talt vil sige, at de ikke kan holde Fjerkræ heller. Altsaa, paa alle mulige Maader sikrer man sig, at de paagældende Folk ikke kan komme til at føre en blot nogenlunde menneskeværdig Tilværelse. Endelig indfører man i disse Kontrakter den Bestemmelse, at Arbejderen skal vise Lydighed og Høflighed imod den eller dem, der er sat til at være hans foresatte.

Hvis de Arbejdere, der her er Tale om, nægter at indgaa paa Enkeltmandskontrakter af denne Type og paa de Vilkaar, der her bydes dem, er det ikke mærkeligt, om de vilde anvende deres Organisations yderste Kraftmidler for at tvinge et saadant Gods, der ikke er paa danske Hænder, men som ganske vist ledes af en dansk Godsforpagter og en dansk landbrugskyndig Konsulent — i øvrigt en meget, meget kendt Venstremand, en af denne Lovs Fædre —, og det er ikke mærkeligt, om netop disse Landarbejdere synes, det er noget uretfærdigt, at de nu skal